

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ / ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙ- ΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

Μερικές φορές κατατάσσω στα «χρωστούμενα» τις εντυπώσεις από τις παραστάσεις για τις οποίες δεν έγραψα. Παρότι πέρασε αρκετός χρόνος από τότε που είδα τη «Δωδέκατη νύχτα» των φοιτητών της Δραματικής Σχολής του Σατιρικού στο υπόγειο του θεάτρου, δεν βρήκα χρόνο και χώρο να διατυπώσω το συναίσθημα της ευχάριστης έκπληξης. Συχνά η συμμετοχή των σπουδαστών των δραματικών σχολών σε παραστάσεις των «μεγάλων» αποκαλύπτει τη δικαιολογημένη απειρία και αν-ετοιμότητα των νέων. Όμως οι αμιγώς φοιτητικές παραστάσεις έχουν μια άλλη χάρη, άλλη φρεσκάδα, η απειρία εκλαμβάνεται ως προοπτική και υπόσχεση, τα ελαττώματα επισκιάζονται από την επιθυμία της διεκδίκησης του επαγγελματικού μέλλοντος. Απαραίτητη προϋπόθεση ο εμπνευσμένος δάσκαλος, ο οποίος να βλέπει την παράσταση ως δικό

του στοίχημα, ως προσωπική δημι-
ουργική πρόταση. Ο Λέανδρος Τα-
λιώτης υπήρξε τέτοιος δάσκαλος και
σκηνοθέτης του σαιξπηρικού έργου.
Το δημιούργημά του έφερε τα χαρα-
κτηριστικά της σύγχρονης ρωσικής
σχολής (εκεί σπούδασε), όπως την
πληθωρική σκηνοθετική ευρηματικό-
τητα, το απελευθερωμένο σωματικό
παίξιμο, την ακομπλεξάριστη αντιμε-
τώπιση του κλασικού κειμένου, τον
τολμηρό συνδυασμό των ετεροχρο-
νικών αισθητικών στοιχείων, την πα-
ρότρυνση των ατομικών υποκριτικών
αυτοσχεδιασμών.

N.M.